

Кораци

Тема броја:

Живот у доба короне

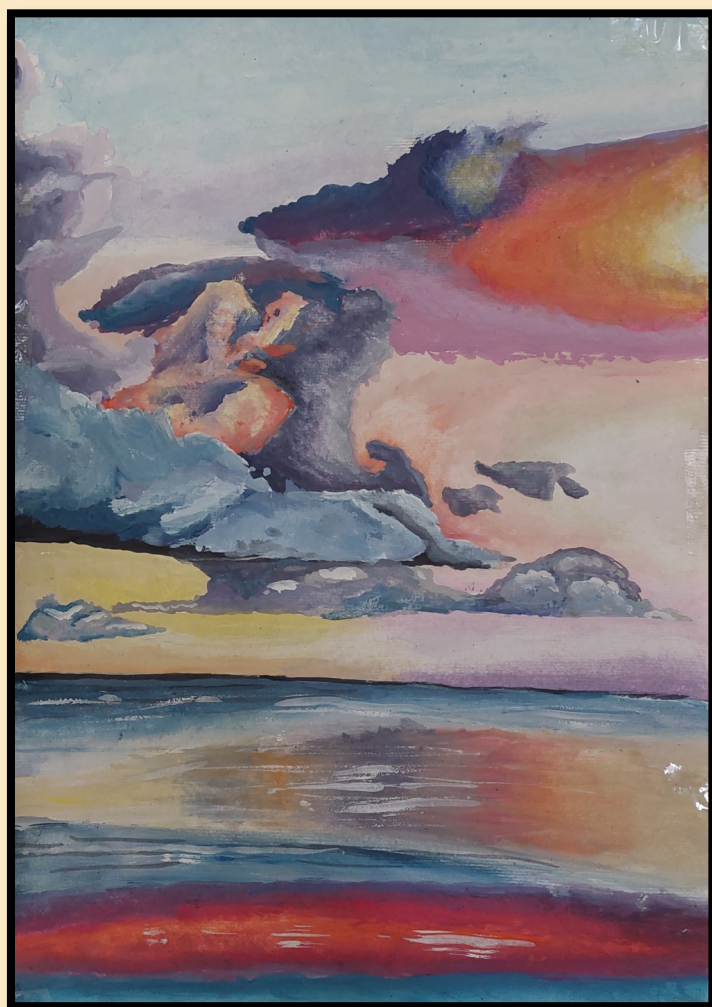
*Нека се чује и наш глас
С друге стране катедре
Шта Гимназија слуша?*

Анастасија Шошкић, III₃

Зорана Митровић, II₃

Јана Живак, II₂

Милица Илић, II₃

Редакција „Корака“ се захваљује Градској управи Добоја на подршци и спонзорисању листа.

САДРЖАЈ

Шарена страна.....	2
Ријеч уредника.....	3
Тема броје: Живот у доба короне.....	4,5
С друге стране катедре:	6
Страна Савјета ученика.....	7
Дајте шансу науци	8,9
Представљамо школске секције	
Психолошка секција.....	9
Драмска секција	10
Историјска секција	11
Нека се чује и наш глас	12,13
Упознавање.....	14
Куда даље?.....	15
Први кораџи у новој школи - А. Шаховић	16,17
Првак Европе у нашем граду - Марко Максимовић	17
Добили су 5	18
Препорука. Послушајте.	19, 21
Шта Гимназија слуша?.....	20
Препорука. Прочитајте.	22
Полиглотска страна.....	23
Кликерање.....	24,25
Рапорт из задње клупе.....	26
Стрип	27,28

Импресум

„Кораџи“

Часопис ученика и професора Гимназије „Јован Дучић“ Добој.
ISSN 2744 - 2624, година V, број 8, тираж 300.

За издавача: Савјет ученика Гимназије, Горан Остојић, проф., Маја Василић, библиотекар.

Главни и одговорни уредници: Никола Благојевић и Ивана Илић .

Редакција: Емилија Красојевић, Лена Симић, Стефан Туфегџић, Леонтина Пејић, Алекса Лазић, Иван Ђурђевић, Ања Драгановић и Тамара Билић.

Насловна страна: Емилија Красојевић.

Лектор: Гордана Васић, проф.

Штампа: Штампариа „Графичар“, Добој.

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Juana Ulic

Nikola Blagojevic

Поштовани професори, уважени пријатељи наше школе, вредни гимназијалци, бивши, садашњи, или можда будући, представљамо вам нови број школског часописа „Кораџи“.

Након посебне и свима нама необичне „корона године“, опет се читамо! У жељи да школске новине никада не утихну, редакција „Корака“, после још једне паузе, није одустала од креирања часописа. Међутим, иако је прошлогодишњи број изостао, ништа нећете пропустити. Већ на првим страницама имаћете прилику да се упознате са ученичким виђењем „живота у доба короне“, а текстовима наших новинара пропратили смо и приказали вам сва битна прошлогодишња дешавања. Поново ћете „чути наш глас“, сазнатићете шта „слуша гимназија“ и прочитати још једну препоруку „куда даље“, ове године од стране Николе Милићевића. Професорка Велинка Перић се обратила „с друге стране катедре“, а бивша ученица Ивона Ивошевић поделила је своја искуства са драмске секције.

Али, на почетку, подсетимо се стихова Јелене Пејић, некадашње уреднице „Корака“ и творца концепције листа, којој смо се и ми приклонили, објављујући их:

Као знаци што крај пута чуче
Огледала младалачких жеља
Расадници су инспирације
Акорди што попут снова звуче
Црпе и носе знање учитеља
И гласе нове генерације

Са жељом да вам и овај број новина држати пажњу, да вас опусти после напорног дана,

Уредници Ивана и Никола, са редакцијом.

Живот у доба короне

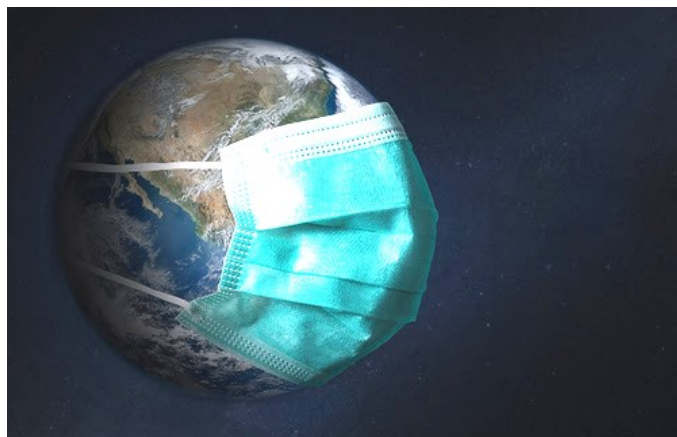
Замислите да вас затворе под стаклено звоно: не разумете зашто, а ни како живети даље. Једино што знате је да се живот мора наставити. Ситуација изазвана коронавирусом нас је натерала да упрво тај сценарио проживимо.

Изненађења не морају увек бити позитивна, зар не? Када вас изненаде мале, невидљиве честице које на себи носе непознати вирус, а од којих, притом, не знате да се одбраните, признајте, нисте нимало узбуђени. Прва реакције на „нове вести“ била је страх - страх од непознатог. Он се увек први јавља и само мења своје облике, али остаје присутан до потпуног разрешења ситуације. Сви су били у страху за себе, свој живот, али исто тако и животе њима драгих људи.

Непрестана заваравача да ће све убрзо проћи и да „неће ваљда нас“, нису увек успевала да нас смире и пробуде веру у бољу будућност. Били смо закључани у кавез пун различитих мишљења, од којих ниједно није било сигурно тачно.

Које мишљење изабрати, оно које делује исправније или безболније? Да ли уопште вреди формирати мишљење, као да ће оно направити разлику? А опет, зар стварно тако мала честица може да поремети све? Питања, питања и само питања у главама престрашених људи, неприпремљених за насталу ситуацију.

Дани су пролазили, али збуњеност је остала као стални, нежељени гост. Изгубљени у тој својој

збуњености, нисмо ни приметили да се на све дужим списковима умрлих налазе и нама позната имена. У тренутку када смо то освестили, постали смо у потпуности изгубљени. Вируса нам је било преко главе, а наде је понестајало. Тако збуњени, затворени, завезаних руку и уста, осећали смо се беспомоћно у зачараном кругу, уз стални вапај за миром и слободом.

Затворена, на чудесном астероиду Бб12, живела је и Сент Егзиперијева Ружа. Под стакленим звоном, могла је само да посматра свемир, знајући да је слобода веома близу, а опет недостижна. Међутим, њој је, признајем, било мало лакше - имала је Малог принца, који се бринуо о њој. И нама може бити много лакше пронађемо ли једног Малог принца у себи.

Ивана Илић, III

Кроз сваки карантин стан као да је постајао све мањи, а квадратура му се, наравно, није мијењала. Свако кретање нам је било ускраћено и све о чему сам сањала су биле дуге шетње – да своје ноге ставим у покрет. Виђати укућане више него сам навикла тјерало ме је да пријатеље пожелим још више. Њихов одраз на мом екрану никада није био ни близу љепоте наших сусрета уживо. Корона нам је доста одузела, али нас је научила чекати и цијенити заједничке тренутке.

М.С.

Упркос истраживањима и развоју технологије, људи и даље не вјерују науци, а слијепо вјерују глупостима које нађу на интернету. Неодговорност људи је често долазила до изражаја. Чини се да ће живот с короном потрајати још дуго и ко зна шта нас још све чека...

Д.С.

Човјек је усамљен и међу људима.

Живот у доба короне

Прикупили смо краће или дуже записе наших ученика о животу у пандемијским условима.

Ничег више нема. Затворене су радње, улице, градови, државе. Нема људи на тротоарима, а негде су се упутили - својој кући или послу, можда до неке продавнице у центру. Нема деце у парковима, на игралиштима. Школске клупе су празне, а учионице тихе. Аутобуси и трамваји сад стоје мирно и не јуре. Нигде ничег, сем голубова и луталица.

Можда се питаш где су сви, где ли су отишли. „Зашто су се људи затворили у кућу?“, запитаћеш се сигурно, а ја ћу ти рећи да је то због једног зла. То зло је болест, и то не било каква, него једна преко опасна. Она вреба вани и у другим људима, па се мораш заштитити. Мораш се удаљити. Са другима на три метра разговарати. Ма немој ни разговарати лицем у лице, него, ако их требаш, назови. Кући укључи телевизор, прибиј се уз њега, па чекај шта ће ново рећи. Очекујеш да кажу да је боље, али...

Видећеш неке што свуда зује, од страве и панике нит виде, нит чују, него као у трансу трче до продавница и све што им падне шака трпају у колица. И све тако док не може више стати. И таквих су редови и колоне, не можеш им видети краја. Купују се маске, рукавице, свакаква хемија и супстанце. Вода је постала драгоцен, неопходна. Перу се и трљају људи, док их кожа не изневери. И себе, и све око себе,

Колико ће ова грозница да траје? Колико дана, месеци?

Колико дуго ће сви морати да сакривају главу и чврсто држе затворена врата? Колико дуго ће ово чекање трајати? То сад нико не зна, али нада остаје са нама...

Анђела Милотић, II-3

Коронавирус нам је ограничио могућности забаве, дружења, блискости. На неки начин нам је ограничио слободу као основно право. Ипак, научио нас је битним животним лекцијама, као нпр. о важности здравља и солидарности међу људима.

Д.С.

Имала сам доста времена да се посветим себи. Да погледам прошлост у очи. Да одлучим шта ћу радити и бити у будућности. Да сазнам ко су ми прави пријатељи.

А.Р.

Дошла је корона и у мој живот. Настанила се у мојој школи, кући и, на врхунцу, у мојој глави. Од ње су побјегле све мале и велике радости. Осмијех на лицу замијенила је маска, пластично чудовиште које ме гуши и уједа свакодневно.

М.Б.

С друге стране катедре

Можда су неки средњошколци и престали да читају, али наши гимназијалци нису. Можда многи не знају важност тог културног чина, али наши знају.

Повјерење у њих враћају ученици свјеже прочитаног романа „На Дрини ћуприја“. Процент прочитаног чини преко 90 %. Чудим се и дивим. Свеске са исписаном лектиром су на столу, странице књиге са цитатима обиљежене бројним папирићима, пажљиви поглед и трагање за одговорима на постављена питања... Каква срећа.

Јест, то је она Алихоцина мисао да ако се овдје и руши, а негдје се гради, па све може бити, али не може бити да ће нестати паметних људи који ће подизати и градити. Моја мисао је да још има таквих ученика којима ће књиге градити свјетове, који ће се радовати часу лектире, који ће се поносити прочитаним, дивити откривеним новим свјетовима, с поносним увјерењем да ће откривањем неких поља књижевноумјеничког дјела стићи у неко друго вријеме, упознати необичне јунаке и њихове животе и бити на добитку.

Дивна младост и снага може да победи ово ново доба са заглушујућом енергијом материјалног у свим облицима као императивом савременог доба. Постоје

ипак и постојаће они који ће градећи нови свијет и његујући свој укус и вјеровати у његову љепоту и значај. Вјера није пука фантазија, није донкихотовско привићење, јер још изговарају напамет научене стихове Ракићевог „Наслеђа“, „Божура“, „Симониде“, Дучићевих „Јабланова“ и Дисове мртве драге у „Можда спава“. О колико среће ми доносе у радосној спознаји да није узалудна била моја прича.

То ја видим „иза катедре“, најчешће оно најбоље у ђецима и то тако и треба да буде. Јер, можда сам, помислим често, премало хвалила те дивне младе људе међу које сам долазила и који су од својих питања и осмијеха градили и мој дан. А ако и нису увијек из неких разлога могли и стигли да одговоре на све задато, увијек су били достојанствено озбиљни и достојни крова под којим су. Мој дан од њихових питања... А кад ће „Нечиста крв“ или...Шта ће бити на писменом од тема... имао је љепоту и смисао. Увијек сам невидљивом руком и срцем грлила њихова јутра у која су доносили своје бриге и снове, радост и амбиције, надања и вјеровања. Само, то није смјело да се види, јер би младост то доживјела као слабост и искористила.

Није лако васпитавати. Али, знам да је смислено, племенито, сигурно и авантура, јер свака генерација донесе своје навике, своје снове, своје свјетове којима се треба прилагодити и чији дух треба обликовати и најљепшим бојама дотаћи. И ако је могуће рећи праве ријечи и показати прави пут.

Велинка Перић, професор

Савјет ученика у школској 2020/2021.

Корона вирус нас није спречио да планирамо и реализујемо активности које ће наше школовање учинити занимљивијим и опуштенијим, помоћи некоме или подићи свесћ о одређеном проблему.

Припремила: предсједник Савјета ученика, Ивана Илић

Прошла школска година била је за све врло необична и веома тешка - било је потребно прилагодити се на промене у веома устаљеном школском програму. Међутим, Савет ученика наше школе своје састанке је одржавао и у доба "корона школовања".

Рад Савета отворили смо хуманитарном акцијом за нашу суграђанку Софију, на коју се одазвао велики број ђака наше школе. Сва прикупљена средства уплаћена су на жиро рачун у нади да ћемо Софији помоћи да оздрави.

Акција "Један слаткиш једно дете" такође није изостала! Кићењем школске јелке, повећали смо узбуђење за предстојеће празнике и опустили се током захтевног децембра.

Многима најзанимљивија прошлогодишња акција, која ће, надамо се, прећи у традицију, јесте акција за Дан заљубљених. Већ другу годину заредом ученици су имали прилику анонимно, кроз порукице, изразити симпатије према њима посебном другу или другарици. Школски хол, у ком је кутија за порукице била постављена, био је посебно у гужви почетком фебруара.

Убедљиво највећа акција Савета ученика за школску 2020/2021. годину био је управо конкурс за пројекат који сваке године расписује Омладинска банка. Гласањем, чланови Савета одредили су тему свог

пројекта - Реновирање и опремање "клуб учионице". Учионица у којој су ученици свакако најопуштенији у нашој школи и јесте такозвана - „клуб учионица“. То је простор у коме се ученици окупљају током и после наставе, како би учили, радили групне пројекте или се пак дружили, одмарали и опустили. Ова "учионица" налази се одмах крај библиотеке, па је у њој увек мирна атмосфера. "Клуб" је одувек био омиљен међу ђацима, а поготово после његовог реновирања.

Уз помоћ пројекта, волонтери из Савета ученика те остали заинтересовани ученици школе обновили су и улепшали ову посебану учионицу. Зидови су окречени те исцртани и исписани фразама карактеристичним за гимназијалце. Осим столица, од прошле године ученици се могу опустити и у врећама за седење. Додата је нова полица за књиге те бела табла, од тада увек испуњена порукама и анегдотама ученика.

Надамо се да је наш циљ - угодније провођење времена у "клубу"- постигнут!"

Савјет ученика

Савјет ученика у првом полугодишту школске 2021/2022.

Ове школске године Савет ученика ради на новим пројектима од првог дана. Боља епидемиолошка ситуација омогућила је редовне састанке и реализацију већег броја активности.

Предавање о менталном здрављу у доба короне, одржао је школски психолог - Ена Теофиловић, док смо се о важности климатских промена упознали кроз предавање бившег ученика гимназије, садашњег мастера геологије - Николе Миловановића.

Ученици четвртог разреда показали су своју хуманост великим одзивом на акцију добровољног давања крви.

Дан бробе против дијабетеса обележен је дељењем направљене здраве хране у холу школе и мерењем нивоа шећера у крви.

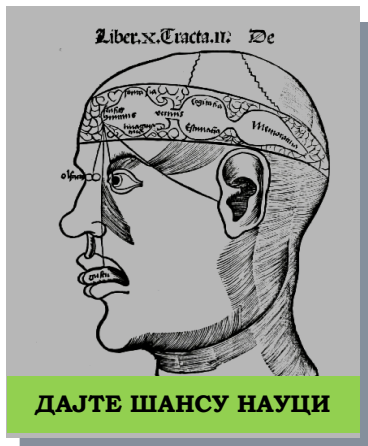
Првог децембра, поводом Светског дана борбе против ХИВ-а, гимназијаци су имали прилику да присуствују предавању представника Дома здравља Добој.

Међутим, поред свих активности Савета ученика, овог полугодишта издваја се једна посебана - школски разглас је поново заживео! Наиме, на иницијативу чланова Савета ученика, разглас је поправљен и поново покренут. Од октобра ове године, наши ученици су се на одморима додатно опуштали уз музику. Реакције, како ученика, тако и професора су и више него позитивне.

Откако на одморима имамо прилику да слушамо музику, ја сам, а вјерујем и други, много опуштенија. Чак и када сам нервозна пред одговарање и тест, чујем пјесму коју волим, која ме орасиложи и да нагу за нешто љепше!

Emilie Coleman, III-3

Неуралне мреже

Свијет у коме живимо данас доживљава радикалне технолошке промјене, од рачунара и телефона, па све до квантних рачунара и сателита. Заиста можемо рећи да је технологија, иако је то веома дискутабилно, учинила доста за људски напредак и друштво.

Таква технологија захтијева команде, по којима ће се она управљати. Те исте команде разрађујемо данас кроз разне алгоритме и математичке моделе. Уз помоћ математике људске особине су добиле своју математичку имитацију, а та имитација се представља данас кроз моделирање. Једна од тих имитација јесте вјештачка интелигенција. Вјештачка интелигенција је скуп математичких модела који праве имитацију људског расуђивања, закључивања, учења, а донекле и мишљења. Овакви модели захтијевају бројне податке и због тога ће се њихова ефикасност мјерити у броју потребних података. Што је мање података потребно, то је боље.

Појам вјештачке интелигенције је онедавно добио на значају због експоненцијалног развијања математике и компјутерске науке (информатике). Погледајмо зашто и на основу најједноставнијег модела можемо досегнути високо у научном погледу. Наиме, најједноставнији модел јесте модел "неуралне мреже". Овај модел имитира једну једноставну мрежу неколико стотина хиљада неурона (иако велика већина који раде у сврху рекреације узимају само неколико стотина). Те исте неуроне дијелимо у више слојева. Податке похрањујемо у први слој неурона, који имају сврху слања података у наредни слој. Сваки слој ће имати специфичну карактеристику на коју ће се фокусирати.

Рецимо, на примјер, правимо програм за препознавање мачака. Рецимо и да се свака мачка може препознати по боји длаке, репу, ширини и дужини. За сваку од ових карактеристика правимо слој, и за сваки слој правимо математичку функцију, која прерађује информацију на један специфични начин. Али настаје проблем, јер није свака слика мачке идеална па наша функција може имати само неку вриједност која се темељи на вјероватноћи. Дакле, сваки неурон у свом слоју може имати друкчији одговор. Зато узимамо нешто што се у вјероватноћи назива ишчекивајућа вриједност, а у суштини то је средина свих вриједности које смо добили. Када прођу слике наших мачака и добијемо вриједности сваког слоја, онда посљедњи неурон је ту да потврди да ли је на слици мачка или не. Дакле, на овај начин правимо имитацију људског мозга који је у процесу учења и расуђивања.

Због овакве једноставности, рачунарски стручњаци су развили нове алгоритме и моделе, на

којима се темељи скоро свака апликација, програм, а и систем. Примјену овога видимо и у игрицама, гдје се на основу оваквих модела програмирају непријатељски ботови. Примјену видимо и на берзама, у предвиђању раста или пада дионица. Такође, овакве моделе примјењују Facebook, Instagram, Snapchat, Youtube, Amazon и Google за пласирање реклама, само на основу оног што претражујемо на дневној бази. Захваљујући оваквим моделима, технологија доживљава успон, а тај успон се темељи на употреби математике.

Гордан Ђурић, IV₁

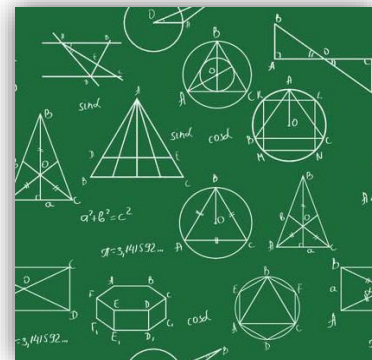
	6							
						6	2	5
		1	7	8				
		5	1				7	
		3	8	7	9	5		
	8				5	4		
				6	7	9		
1	3	6						
							5	

Леонтина Пејић, II₄

Никола Благојевић, IV₂

Геометрија

Најважније је у животу радити оно што волиш. Није важно да ли је то уметност, спорт, наука... Важан је труд и посвећеност. Свака велика посвећеност даје резултате. Ја сам заволео математику као науку, а посебно њену грану геометрију.

Потреба за геометријом јавила се у давним временима из врло практичних разлога. Људи су морали премерити површину свог имања, запремину објеката... Први подаци о геометрији датирају још из Месопотамије и Египта. Отуда је учење пренето у стару Грчку, где је геометрија доживела процват. У филозофским школама Талеса из Милета и Питагоре решавана су три класична проблема математике: удвајање коцке, квадратура круга и трисекција угла и откривене су многе нове теореме. Захваљујући томе, геометрија је постала наука.

Најзначајнији старогрчки математичар који је проучавао геометрију био је Еуклид. Он је у свом делу „Елементи“ објаснио основе геометрије и његово учење је било вековима непревазиђено. Најважнији делови геометрију су планиметрија и стереометрија. Планиметрија се бави проучавањем геометријских фигура (кружница, троугао, многоугао) у равни. Стереометрија проучава геометријска тела (призма, пирамида, ваљак, купа, лопта) у тродимензионалном простору. Постоје школска и такмичарска геометрија. У основи, проучава се слично

градиво. Наравно, такмичарска геометрија подразумева више теорема, лема, компликованије цртеже и захтева креативност и сналажљивост.

Недавно је одржана Осма иранска геометријска олимпијада. На тој олимпијади је учествовала и наша земља, као и бројне друге. Такмичари добијају пет изузетно тешких, али и лепих задатака. Имају четири сата и тридесет минута да их ураде.

Издвојићу један захтеван и леп задатак са тог такмичења: Дат је оштроугли троугао ABC са описаном кружницом ω . Нека је D средина AC , E подножје висине из A на BC , и F пресек AB и DE . Тачка H лежи на луку BC кружнице ω (оном који не садржи A) тако да је угао BHE једнак углу ABC . Доказати да је угао $BHF = 90^\circ$

Задатак је тежак, али у томе је његова лепота. Када решите један такав задатак, осећате велико задовољство.

Матија Јанковић, III₃

Представљамо школске секције - ПСИХОЛОШКА

Психолошка секција је настала као идеја школског психолога, Ене Теофиловић, и професорице психологије, Тијане Дамјановић. Циљ јој је пружање психолошке помоћи и обрада различитих актуелних тема које могу помоћи ученицима у њиховом интелектуалном, емоционалном и социјалном развоју.

Циљ ове секције је и развијање самосвијести и социјално сазнање ученика у контексту мање групе. Намјера је да се свакоме од њих пружи прилика да постану свјесни својих унутрашњих доживљаја, начина понашања који подстичу или спутавају њихов развој и да кроз размјену открију постојеће и створе нове стратегије рјешавања питања која су им у том животном добу значајна. Акцент је на процесу откривања и сазнавања, а не на исходу.

У раду ове секције поштују се начела узајамног слушања и толеранције, а нагласак је на томе да је свако од нас особен и непоновљив и да нас разлике узајамно обогаћују.

Секција се бави озбиљним стварима на забаван и имагинативан начин. Теме којима се ученици баве су самосвијест, емоционална писменост, развој социјалних вјештина, превенција насиља у младалачким везама, родна равноправност, предрасуде и стереотипи и здрави животни стилови.

Принцип рада водитеља секције је недирективни, латерални приступ. Парадокс промјене гласи: „Када је неко натјеран да се мијења он се затвара и опире промјени“. Зато треба прићи обилазно и понудити нови контекст, други и необичан начин гледања и пустити да свако за себе „ради“. Створити услове за промјену и не вршити притисак да се изазове промјена. Моменат увида или „аха доживљај“ је ствар индивидуалне активности ученика.

Ена Теофиловић, психолог

Представљамо школске секције - ДРАМСКА

Једна од популарнијих секција у нашој школи јесте драмска секција. На часовима драмске ученици одмарају мозак од тешког градива и редовне наставе, те показују креативност и своје таленте. Драмска група од 2019. године није изашла на сцену. Зато смо одлучили да се вратимо неколико година уназад и подсјетимо се како је то било прије. Разговарали смо са Ивоном Ивошевић, чланом драмске секције од 2010. до 2014. године.

Које представе сте радили док си ти била члан секције?

Радили смо четири представе: „Јулија и Ромео“, „Мали принц“, „Триптихон за Годоа“ и „Муке по Наташи“. Све представе су биле презанимљиве. Четврте године, наша другарица Тијана је написала текст за представу „Муке по Наташи“ и због тога је то моја омиљена представа. Али, успјех прве наше представе одмах нам је показао да смо на правом путу.

Какав је осјећај био када си напуштала гимназију, знајући да нећеш више бити на сцени са драмском групом?

Био је април, фестивалски дани у Коњицу. Завршили смо представу и отишли на округли сто. То је био тренутак кад смо схватили - растанак. Колико смо само плакали. Још увијек се сјећам колико смо сви били тужни, како смо се грлили, нисмо могли ни да замислимо да је крај. Са нама су плакали и чланови других група и секција.

Шта ти највише недостаје при сјећању на драмску секцију?

Фале ми викенди у позоришту. Сјећам се да смо били једини који петком не можемо изаћи у град, јер ујутро у 7 нас је наша профка "наручила" код чика Радомира. Много сам вољела пробе са Наташом у представи "Триптихон за Годоа". Она је била наша најбоља женска глумица и она ми је много помогла да урадим улогу најбоље што могу. Наташа је била много боља од мене, али је увијек имала стрпљења да ради са мном, да много вјежбамо и трудимо се. То је, у суштини, и поента. Сви су се потпуно давали на својој позицији. Фали ми наше запривавање иза сцене, док профка не може да нас смири, а највише ми фале наши одласци у Коњиц. Иначе, профка је професорица Гордана Васић, с којом смо проводили највише времена и имали посебну везу (не везу за оцјену из српског језика и књижевности, нажалост).

Која је најупечатљивија ствар која се десила док си била у драмској групи?

Најупечатљивији тренутак ми је тренутак после прве премијере, тај аплауз, та енергија, и ми који нисмо знали ста се дешава.

Каква је била атмосфера међу члановима драмске секције?

На драмску смо дошли као генерација, имали смо неколико старијих школских другара, али већином смо били исто годиште. У том периоду нисмо се још увијек довољно познавали, јер смо дошли из различитих основних школа. Ми нисмо приватно били најбољи пријатељи, али смо много времена проводили заједно и доста се зближили. Свако од нас је имао некога свог ко му је најближи, али оно што је било најљепше је то што се никада нисмо груписали, него смо се на пробама сви заједно дружили. Нико од нас није наставио да се бави глумом, али сам сигурна да су сви уживали дјелујући у драмској групи.

Која ти је омиљена награда коју сте или си освојила?

Поред многобројних награда, које је група освојила, извојила бих награду за сценску игру. Све су ми драге, али она је посебна јер у тој награди се огледа рад апсолутно свих чланова. Дејана за свјетлом, Јована Вања на музици, дјевојке које су шминкале, они који су непримјетно шапутали иза сцене, затим наши Драган, Игор, Дадо, Наташа, Ана, Маја и сви остали, сви једнако заслужни за награду.

Која ти је омиљена улога?

Свака улога за мене је била, а и сада је, посебна. У једној представи сам била инспицијент. Мени је то најдражи задатак у драмској секцији, јер сам била упућена у сваки сегмент представе, у најситније детаље. А била сам ту и када неко од глумаца није дошао на пробу, да га замијеним и одиграм улогу, тако да сам знала читав текст напамет.

Желиш ли додати још нешто о драмској секцији за крај?

Сада, неколико година после, када причам са неким школским другарима често кажу да им је жао што нису били чланови драмске секције. Неки су признали да су нам мало завидјели, али да нису имали храбрости да се прикључе јер су сматрали да нису талентовани. Драмска секција није само глума. Оно што драмска секција јесте је то да свако треба да буде спреман на одрицање, велики рад и труд, који не учи само глуми на сцени, него и животу. Научи се функционисати са људима, савладавати препреке, импровизовати... Сво то је важно у одраслом свијету из којег вам сада пишем.

Лена Симић, IV₁

Представљамо школске секције - ИСТОРИЈСКА

Историјска секција наше школе представила се својим активностима поводом обиљежавања Дана српског јединства, слободе и националне заставе.

Све активности поводом обиљежавања Дана српског јединства, слободе и националне заставе у ЈУ Гимназија „Јован Дучић“ су се изводиле под заједничким називом „Између мита и стварности“. Инспирација за овај мото је судбина српског народа кроз историју, али и судбина Милунке Савић, српске ратне хероине. Ученичка трибина је указала на значај овог празника.

У школском простору, уз несебичну помоћ запослених у Музеју, ученици и професори историје, Линдијана Трњанац и Горан Остојић, припремили су изложбу оружја, ордења, униформи, фотографија историјских личности, застава, народних ношњи и других експоната. Ученици су имали прилику да прелистају фотоалбум из Првог свјетског рата и „Споменицу посвећену мученицима и жртвама добојске интернације из свјетског рата 1915/16. године“.

Историјски час на тему „Срби у Великом рату“ састојао се од приказивања документарног филма о Првом свјетском рату и пробоју Солунског фронта, пригодног рецитала и инструменталног извођења композиција насталих у том времену.

Иако су били сметња радови у Музеју у Добоју, нашим ученицима је омогућено да обиђу дио музејске поставке посвећене животу и обичајима Срба са ових простора, те да и сами изврше у том простору приказ живота народног, огњишта, мобилизације и одласка у рат.

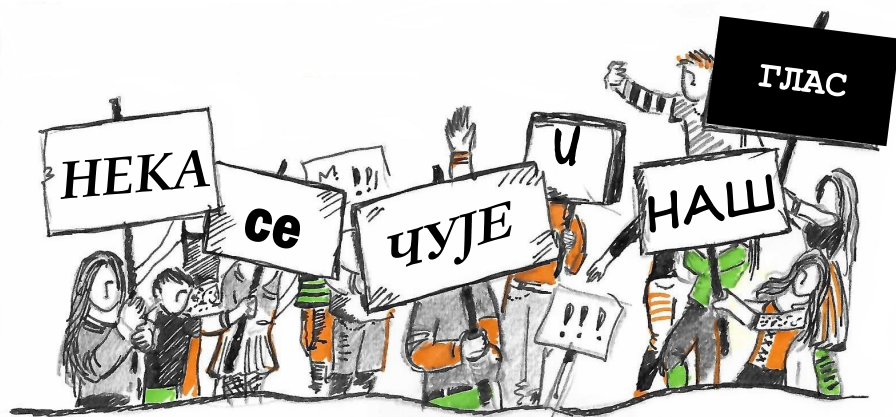
Добојски логор је први концентрациони логор на тлу

Европе. О овом логору и страшном страдању Срба у њему ученици су сазнали током обиласка спомен обиљежја овом логору, гдје је одржан јавни школски час.

Чланови историјске секције, провели су истраживање на тему – Солунски процес, те на основу прикупљених података извели драмски приказ одређених дијелова овог монтираног судског процеса против пуковника Драгутина Димитријевића Аписа. Историјска секција се представила и израдом плаката и наставних материјала на тему – Срби у Великом рату.

Ученици и колектив ЈУ Гимназија „Јован Дучић“ обиљежили су Дан српског јединства, слободе и националне заставе учећи, савладавајући одређене образовне и васпитне садржаје, креативно сагледавајући вријеме прошло, које, сваки пут кад му се вратимо, свједочи и говори да је прича нашег народа спој мита и сурове стварности.

Онлајн или редовна настава?

Припремио: Иван Ђурђевић

Пандемија изазвана вирусом корона, односно Covid-19, донијела је нову стварност људима широм свијета. Различите установе морале су се прилагођавати новим околностима. Тако су основне и средње школе, те универзитети, били приморани да наставу организују на потпуно другачији начин. Тако је настала такозвана онлајн настава. Стицање образовања је и даље био главни циљ наставе, иако овај њен вид није сасвим озбиљно схваћен.

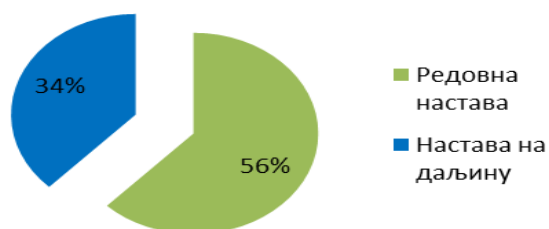
У нашој школи спроведене су двије анкете и испитано је 90 ученика (укључујући ученике првог, другог, трећег и четвртог разреда).

Настава на даљину је ученицима углавном дражи вид наставе. Уопштено је мање захтјевна. Праћена је путем телевизијског програма, а у неким случајевима професори су организовали часове путем апликација „Zoom“ или „Microsoft Teams“. Онлајн настава може се пратити било гдје, а у већини случајева и било када. То представља велику предност за ученике и професоре, али им је свакако било тешко прилагодити се на овај начин рада. Онлајн настава заснивала се на домаћим задацима и провјерама знања путем различитих веб страница. У томе се огледа и њен недостатак. Ученици слабије схватају градиво уколико није добро реализовано, а провјере знања се теже одвијају без присуства професора.

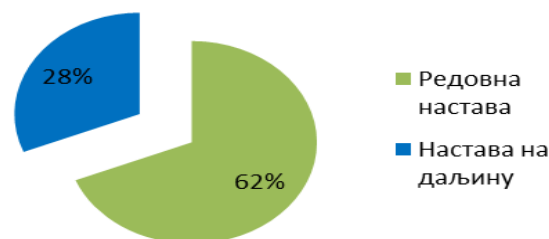
Наравно, ријетко када ће се подударати мишљења ђака о ова два типа наставе, али већина ће се сложити да је редовна настава озбиљнија и, по питању образовања ученика, квалитетнија.

Доносимо размишљања неких ученика наше школе о овом проблему.

Који тип наставе бисте више хтјели?

Који тип наставе је квалитетнији?

Редовна настава ипак није толико лоша колико сви тврде. Сада виде да она има пуно предности. Мана онлајн наставе је и мањак социјализације. Такође, већина ученика је схватила колико је битно објаснити градиво. Наравно, и редовна настава има своје мане, али онлајн настава нам је одузимала превише времена на мале ствари, као што су долазак у контакт са професорима.

Јелена Петровић, 13

Редовна настава нам доноси боље расположење јер знамо да све иде нормалним током. Такође, редовна настава подразумијева и образовање на нивоу – професори нам стигну лијепо објаснити сваку лекцију, а то је нама велика олакшица. Ако је редовна настава имамо и мање обавеза, док смо, на примјер, са онлајн наставом или скраћеним часовима имали доста додатних обавеза (обавеза приступања разним апликацијама како бисмо ступили у контакт са професорима, да сав недовршен материјал из школе завршимо накнадно код куће...). Као и сви видови наставе редовна настава има своје недостатке, али су код ње ти недостаци скоро и непримјетни у односу на недостатке других видова наставе.

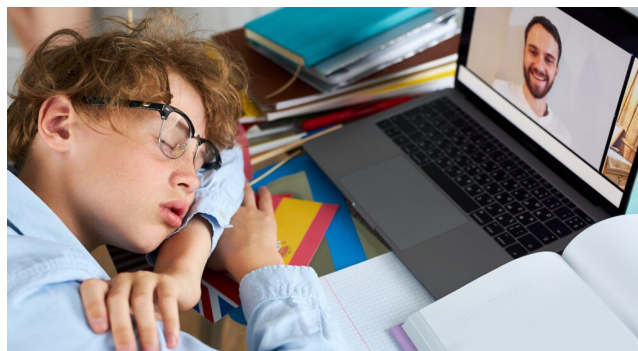
Татјана Мркаљевић, IV₂

Моје онлајн школовање је другачије од редовне школе. Узело нам је свима матурску екскурзију. Фалило ми је дружење по ходницима школе и чекање да се професор појави.

Дуња Ристић, IV₂

Онлајн настава је боља јер мени лично одузима доста мање времена, те имам више времена за ваншколске активности. Међутим, обим знања је доста мањи. То се дешава јер нисмо имали никаквих провјера, па наставу нисмо схватили озбиљно. Када би се све добро организовало, онлајн учење не би било лоше. С друге стране, стандардан одлазак у школу је нешто на шта смо навикли, лакше нам је одговорати тако, а и ријеч професора много значи и доста брже запамтимо неке ствари.

Марија Микић, II₁

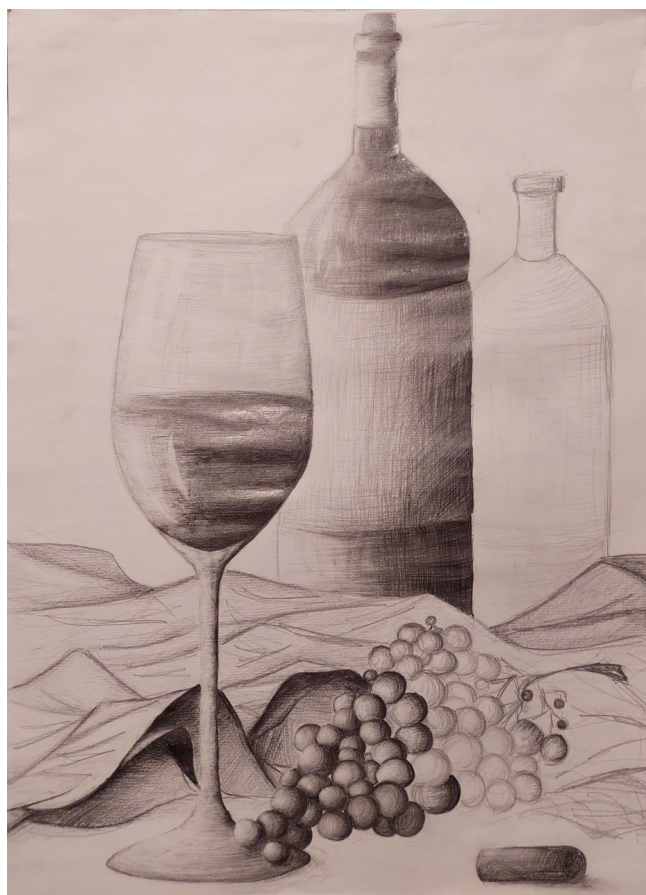

Боље се спава током онлајн наставе него током редовне!

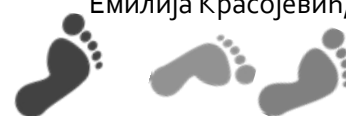
Ненаспавани гимназијалац

Милица Илић, II₃

Емилија Красојевић, I₂

УПОЗНАВАЊЕ

На страницама нашег листа упознаћемо неке ученике првог разреда. Замолили смо их да нам нешто о себи напишу. Овога пута издвајамо Ксенијин и Бењаминов текст и њихово казивање о томе шта их, осим школских обавеза, интересује и чиме се баве.

БИТИ ЗЛАТНИ ФОЛКЛОРАШ

Фолклор је моја прва љубав. Њиме се бавим скоро десет година и никад га се нисам заситила. Прве кораке сам направила у фолклорној секцији у мојој основној школи, у Чечави. Заједно сам са својим другарима заиграла прве кораке који нису били баш најсјајнији, али не успијева све од првог пута. Мислила сам већ на почетку да игра није за мене и помислила сам да одустанем, али су ме касније пријатељи наговорили да не одустајем већ да наставим да играм и да ћу се у будућности сигурно побољшати.

И јесам се побољшала. Први наступ икада имала сам на школској приредби 2014. године и била сам јако поносна на себе што сам по први пут заиграла пред публиком. Године су пролазиле, ја сам и даље играла у школском фолклору. Године 2016. долази до поновног оснивања КУД-а "Душан Станковић", гдје се учлањујем и постајем играч првог ансамбла Чечаве. КУД је основан под кореографском палицом Наташе Стојановић - Мاستиловић, којој сам вјечно захвална што ме је научила прве кораке, али и показала неке важне животне лекције. Када сам се учланила у ово друштво нисам ни помислила да ћемо достићи неки велики успјех. Изгледа да сам се преварила. Имала сам преко 200 наступа широм Европе и Азије. Издвојила бих највећи успјех нашег друштва, а то је да смо у септембру 2019. године постали побједници интернационалног фестивала у Турској, у Ајвалику, гдје смо представљали Републику Српску и Босну и Херцеговину. Тиме смо добили титулу "Златни фолклораши".

Оно што ме држи дуги низ година у фолклору јесте тај осјећај када треба да изађете на бину, затресете даске и покажете да сте најбољи. Није важно да ли сте на

некој малој сеоској бини или у Сава центру, битно је то да ви волите да играте и да играте с љубављу и када публика то увиди даће вам још већу подршку аплаузом. Аплауз је оно што све нас фолкораше покреће. Сваки фолклораш ће вам рећи да је аплауз најважнији дио наступа - какав је аплауз био - такви сте били и ви. Мене су у друштву окарактерисали као брзоногу и као једног од најбољих играча првог ансамбла, али ја сматрам да је дуг пут до најбољег и да ја још учим. У будућности бих, наравно, вољела да се бавим фолклором и да ја једног дана подучавам људе разним корацима и покажем им све чари фолклора.

Ксенија Иванић, 11

МЛАДИ РУКОМЕТАШ

Спорт је драгоцен и незаобилазна помоћ у одгоју сваког човјека. Упознати себе и друге, научити се бити са другима, међусобно се поштовати, најлакше је кроз игру и забаву.

Рукомет је спорт који је веома популаран у нашем граду. Међународни ТВ турнир шампиона је један од већих догађаја у граду Добоју. Ишао сам сваке године на турнире и све више и више се занимао за рукомет. Почео сам да тренирам рукомет због пријатеља који су тренирали. И то се испоставило као добра одлука. Тренирам рукомет већ три године, у нижим селекцијама РК „Слога“ Добој. Овај период је јако брзо прошао, али сам у њему научио доста ствари и напредовао као рукометаш. РК „Слога“ Добој је рукометни клуб који се такмичи у Премијер лиги, првом рангу босанскохерцеговачког рукомета. Освајали су Премијер лигу у сезони 2011/12, Куп БиХ 2004/05. и 2005/06, и Куп ЕХФ 1983/84.

Сан ми је да заиграм на Међународном ТВ турниру шампиона, за први тим „Слоге“, а можда и за неки већи клуб.

Бењамин Салиховић, 11

Никола Милићевић

Куда даље?

Млади психолог, у тренутку када се носи са својим првим професионалним изазовима и планира наставак школовања, дијели са нама размишљања о томе шта је важно при избору студија и које путеве би требало бирати кад се на животним раскрсницама нађемо.

Остајте овдје. Овим ријечима почиње истоимена Шантићева пјесма. Читав вијек и по након објављивања чувене пјесме, у времену експанзије одласка младих људи из наше земље, порука је иста, ако не и јача него икада прије. Започећу овај текст Шантићевим стихом и можда заинтригирати неке да поново (или по први пут) прочитају Шантићеву пјесму, застану на моменат и размисле о њој.

Него, да се вратимо наслову овога текста и питању, куда даље? За неке позније године Селимовић би рекао „ружно доба“, међутим, вјероватно би био сагласан с тим да је средњошколско доба једно од најљепших. Иако је, наизглед, лијепо и симпатично, са собом носи одређени терет. Код уписивања средње школе као што је гимназија, нека основна мисао јесте припрема за високошколско образовање и избор будуће професије. Након (минимално) четири године проведене у школским клупама и у свој тој борби са проналаском идентитета, сукобу сопственог ега са свима осталима, нађемо се на, како би то многи рекли, „раскрсници живота“. Иако више подсјећа на петљу у свјетским метрополама него на просту раскрсницу, потребно је изабрати прави пут и одговорити на питање - куда даље? Док једни већ знају шта ће да упишу након завршетка средње школе, други се премишљају, а трећи уопште немају појма.

- Упиши оно што волиш.

- С тим нећеш наћи посао.

Сличне реченица могу се свакодневно чути током завршне године средњошколског образовања. Да ли је особа са својих нешто мање од двадесет година у стању да зна шта је то што ју стварно занима и интересује? Тешко је рећи и генерализовати нешто овакво, јер као што један од мојих професора рече: „Нисмо сви исти, а не дај Боже ни да јесмо.“

Наравно, најпожељније је да се упише нешто за шта смо стварно заинтересовани, талентовани и за шта смо спремни жртвовати се. Тест професионалне оријентације, који би требало да посједује сваки школски психолог, може бити од користи, може да вам помогне да добијете бољи увид у то шта вас интересује, како бисте се лакше определијели за неки од факултета. Свакако, информисаност је од огромног значаја. Упознати се са разним факултетима који постоје и могућностима које нуде. Наравно, поред вас, велику улогу при избору факултета играју и родитељи, а с родитељима и њихове финансије. Сваки родитељ жели најбоље за своје дијете, али некада родитељи покушавају да своје неостварене циљеве остваре кроз своје дијете. Важно је отворено и искрено са њима разговарати и покушати пронаћи неки компромис. Студирање, такође, није ни јефтино (за већину). Многи од нас би вољели да студирају на Харварду, Јејлу, Сорбони или Кембриџу, али запамтите, гдје год студирали и шта год студирали, увијек се трудите да будете најбоља верзија себе или, како би то Коељо рекао: "Када тежимо да постанемо бољи од нас, све око нас постаје боље."

Ратник свјетлости је слободан да изабере оно што жели; он своје одлуке доноси храбро, самостално, а – покаткад – и с извјесном дозом лудости."

Коељо

Први кораци у новој школи

Пише нам бивша гимназијалка, сада ученик Колеџа уједињеног свијета у Мостару (United World Collage in Mostar - UWCiM).

Тешко је објаснити у коју школу ја то сада идем. Главни разлог јесте то што људи не могу да вјерују да таква школа постоји код нас. У посљедњих неколико деценија почели смо да мислимо да је наша држава најгора и да у њој нема ништа вриједно живљења. Истина је да је живот за младе можда негдје бољи, али то не значи да и у нашој држави немамо прилике за рад - ако то желимо. Ја похађам Колеџ уједињеног свијета у Мостару (United World Collage in Mostar - UWCiM). Ланац ових колеџа је по читавом свијету, у осамнаест држава на седам континената, али једини на Балкану се налази баш код нас. Послије рата, неки Мостар доживљавају другачијим него што он заправо јесте. Људи стереотипно воле да закључују неке ствари без личног искуства. Мостар је диван град, иако има неке политичке проблеме. Људи са свих седам континената се пријављују да дођу овдје, а многе особе из Босне и Херцеговине не желе доћи само због политике у држави. Циљ ове школе и јесте да окупи младе особе различитог поријекла, које би градиле мост пријатељства, културе и знања заједно. Колеџ уједињеног свијета заиста јесте "уједињени свијет". Млади људи из цијелог свијета су заједно, живе и уче заједно, те покушавају ријешити неке свјетске проблеме својим умом. Добити стипендију није лако, поготово ако се жели ићи даље. Ми из Босне имамо веома добру подршку државе - добијамо чак двадесет двије пуне стипендије за Мостар, те осам парцијалних за друге колеџе широм свијета, за ученике који су завршили прва два разреда средње школе. Жеља ми је од осмог разреда основне школе да дођем овдје и сада се, напакон, остварила.

Моје искуство проласка кроз апликациони рок и интервју је другачије него претходних година, само због ситуације проузроковане COVID-19 вирусом. Апликацију и тест општег знања сам обавила још прије карантина, али интервју је био онлајн и били смо ускраћени за рад у тимовима. Иако је ситуација била тешка за све, наш Национални комитет је одрадио свој посао веома професионално. Када сам добила одговор да сам примљена, емоције су биле помијешане. Наравно, била сам пресрећна што сам добила прилику да идем у тако добру школу, али веома тужна што остављам друштво у Добоју. Гимназијски дани, када сад погледам, били су

предивни, без икаквих брига, и оставили су ми само лијепа сјећања. Љето сам провела дружећи се с пријатељима, али и размишљајући о животу у потпуно новој средини.

Све особе, које су на колеџу, разврстане су у четири резиденције (дома), које школа посједује, и сви имају цимере из различитих држава, како би се одржала различитост. Циљ и јесте да се упознамо са свим културама и начинима живота, и да прихватимо људе који су другачији од нас. Док нисам дошла, нисам знала да има толико различитости, почевши од основне хигијене, хране, језика, начина облачења, погледа на свијет, али и одабира представљања (у смислу LGBTQAI+ припадника). Прва цимерка коју сам добила је са татине стране била из Кеније, са мамине стране из Шкотске, али је живјела у Хонг Конгу. Ја сам једва чекала да упознам све те другачије особе и било ми је баш драго што сам добила неког ко је већ упознао различите културе. Могла бих рећи да је овдје 80% особа које су из мијешаних бракова (оба родитеља су различитог поријекла, из различитих држава, чак и са различитих континента).

Сва комуникација је на енглеском језику, али сви се трудимо да научимо неколико фраза на другим језицима, јер коме није драго када ти се странац обрати на твом језику? Школски програм је потпуно другачији, него било гдје друго у Босни. Обавезно је бирање шест предмета, од којих морамо бирати два било која језика, математику на одређеном нивоу, једну природну и друштвену науку, те театар или визуелну умјетност, али то се може замијенити и било којим другим предметом. Затим се бирају три активности - из области креативности, активности и волонтирања у друштву (CAS - creativity, activity, service), а у другом полугодишту добијамо филозофију (ТоК - theory of knowledge) као обавезан предмет. Можда ово звучи лагано, али је заправо веома тешко јер предметима се треба посветити. Док сам још ишла у Гимназију "Јован Дучић", мислила сам да је то јако тешко, али сада, када сам овдје, видим колико је, заправо, раније било лагано. Нисам баш очекивала да ћу се дневно морати бавити школом минимално шест - седам сати, изван наставе. Стварно зна бити напорно, али друштво и атмосфера чине ситуацију веома лијепом и не толико напорном.

У резиденцијама се дружимо сви заједно за вријеме сваког оброка, а навече поготово. Живимо са пријатељима, али, наравно, имамо рестрикција од стране мама (свака резиденција има своје 'родитеље' - двије кућне маме). У почетку се нисмо познавали (осим наших ученика са друге године који сада завршавају). Запамтити имена свима био је већ изазов, поготово особама из Азије и Африке. Мислила сам да то никада нећу запамтити, али све се научи кроз праксу. Школа је супер организована па смо на почетку имали разне активности заједно, које су нас приморале да се са свима упознамо и живимо као једна велика породица, без икакве дискриминације.

Моја очекивања за ову школу су била јако велика, али сва су се испунила, у још већем свјетлу. Наравно, за долазак је најбитније знање, јер овдје долазе само они који желе да раде и да се труде, а ја сам највећи дио мог знања добила у Гимназији јер сам то жељела. Требало је храбрости за одселити се од сервираног ручка сваки дан и опраног веша без пуно труда. Сада се налазим у средини гдје храна и није баш тако сјајна и разноврсна. Сама се морам бринути за све, без ичије помоћи. Ни у једном тренутку се нисам покајала што сам дошла и ово искуство бих препоручила свима, јер тренутно живим живот из снова (иако је вријеме за саму себе и одмор апсолутно немогуће добити).

Асја Шаховић

МАРКО МАКСИМОВИЋ

Првак Европе у нашем граду

Марко Максимовић, тенисер из Добоја, освојио је турнир у Монте Карлу! Остварио је највећи успјех у историји јуниорског тениса у БиХ. Он је освојио завршни Мастерс у Монте Карлу у конкуренцији до шеснаест година, на којем је учествовало осам најбољих тенисера из Европе. У финалу је победио Словака Михала Крајчика са 2:0 (7:5, 6:3).

У кратком разговору, по повратку у Добој, између осталог, рекао нам је:

- Осјећај је лијеп и стварно је било дивно искуство. Сада сам себи зацртао више циљеве за будуће ствари у својој тениској каријери. Што се тиче специјалности, омиљени ударац ми је дропшот.

Марко не сакрива да му је узор Новак Ђоковић, као и другим младим тенисерима са ових простора. Пожелимо му још успјешнију наредну сезону и сигурне кораке ка професионалним турнирима и успјесима.

Ања Драгановић

5

Раскољников – злочин и казна

Покушавала сам да приближим себи, али нисам успела да схватим колика беда треба задесити човека да би се он одлучио за убиство зеленацице не знајући ни колико новца ће тиме себи (својој породици) обезбедити, ни шта ће када тог новца нестане, а терет остане где јесте – на срцу. Како уопште себе прогласити „необичним“ човеком, узети секиру, замахнути њом и свести значај човечје лобање на једну просечну лубеницу?

Небројено много пута, и са ових мојих осамнаест година, била сам у ситуацији која ме је наводила да се осећам као у кавезу – паника, нервоза, сузе, бес; небројено много пута сам на својој кожи осетила ту омчу безизлазности и небројено много пута након таквих пометњи у мислима ми је све то било смешно. Из хроничних нервоза, неконтролисаних испада и царовања беса мојим умом ретко сам се успела извући сама, заиста, али сам, ипак, успела. Зато мислим да је требало и Раскољников да остави секиру где јој је место и избори се за било какав излаз који је, бар у некој мери, моралан и прихватљив.

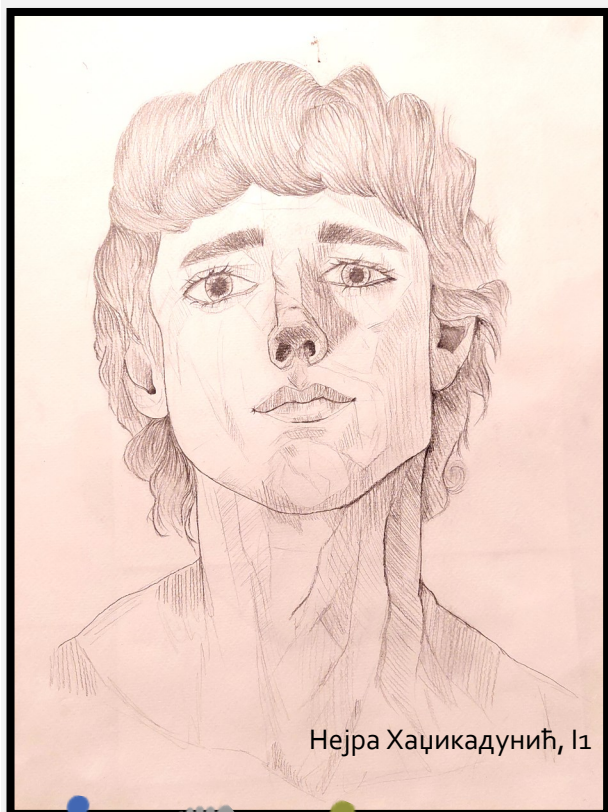
Много пута сам имала прилику да погазим друге не бих ли стигла до сопственог циља, много пута је у мени пламтела жеља да неки људи само нестану и тако ми олакшају постојање. Али ко сам ја да то урадим? Да ли сам вреднија од човека до себе или било ког другог на овој планети? Тек након читања Раскољниковљевог погледа на то, његовог тумачења злочина и људи на планети, почела сам више да размишљам о томе. Колико год идеално звучало, ретко ко од нас је спреман искоракнути сам напред, а да се притом не осврне да се увери да ли ће га остали пратити или пак пресећи погледом који кључа од оптужбе и негодовања. Да ли

заиста постоје „необични“ људи и да ли су њима злочини дозвољени или једноставно имају слепу подршку? Да ли би Раскољников себе сматрао „необичним“ (до потпуног краја) да његови ближњи нису истини о злочину пришли са страхом, гађењем и негодовањем? Вероватно, јер колико год то жалосно било, све је до тога како нас други виде и да ли нас подржавају.

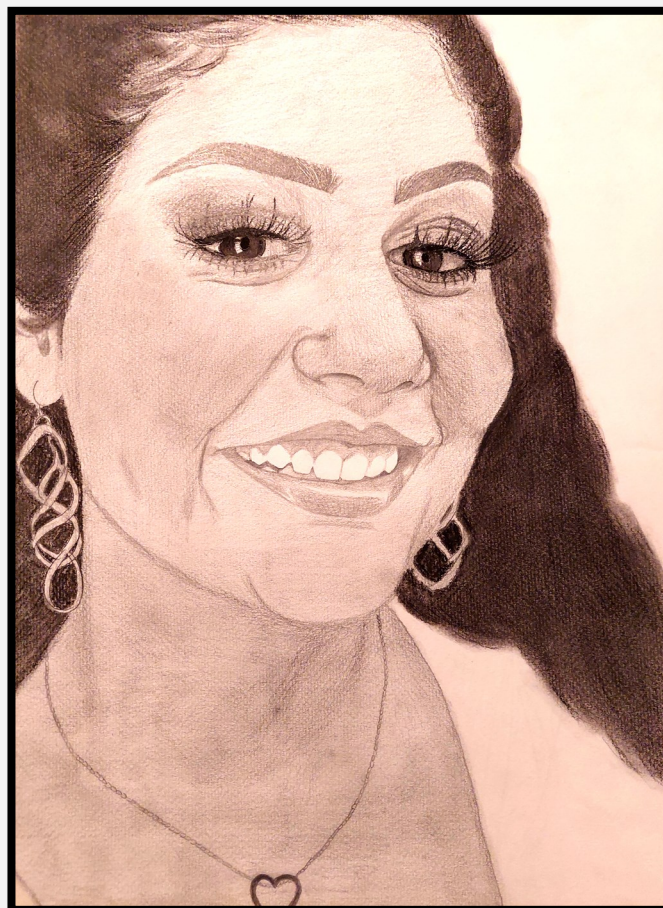
С друге стране, занима ме да ли је иједан „необични“ човек прошао некажњено? Казна не мора бити затвор – многи га избегну; казна не мора бити ни осуда – многи прођу и без тога; из примера главног јунака видимо да чак ни кајање не мора доћи по своје, али да ли је ико од тих „необичних“ људи успео да се избори са собом? Да ли постоји човек који може поседовати толики его да га неки његов злочин не прогања или чак ни не дотиче?

Заправо, након што сам се уверила да је мој став овакав и да не постоји човек на свету који за свој злочин може да пронађе довољно добро оправдање (јер то је, на крају, ипак, злочин, све остало је мање битно) није ми јасно зашто ми је Родион Романович и даље толико драг, зашто сам толико очарана ликом да ми се чак понекад чини да сам се заљубила у речи на папиру које о њему говоре? Зашто сам константно покушавала да га оправдам? И зашто га нисам осудила ни онда када нисам успела наћи прикладно оправдање?

Тијана Илић (2014)

Нејра Хаџикадунић, I₁

Анастасија Шошкић, III₃

Pink Floyd

Препорука. Послушајте.

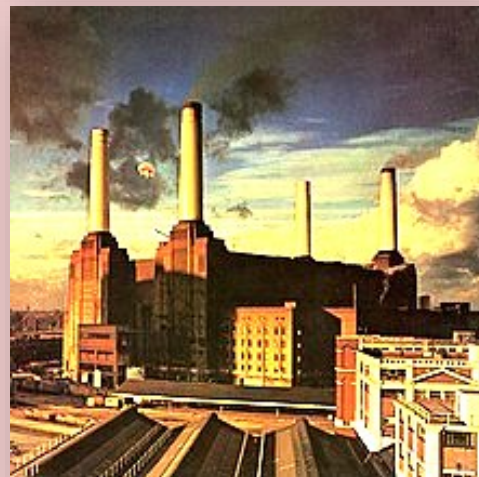
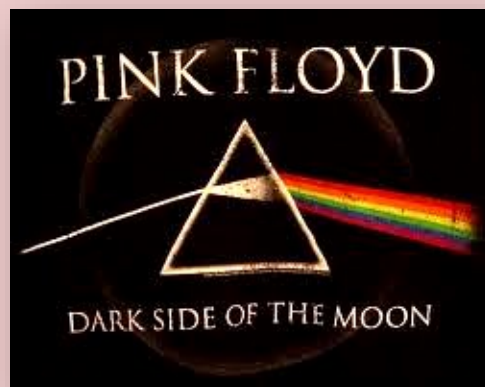
При спомињању имена старих рок бендова, многи одговарају моменталним неодобравањем, али их назив једног таквог бенда - *Pink Floyd* понекад привуче својом необичношћу и посебношћу. Управо ова два епитета могу веома брзо, али и прецизно, да опишу настанак, развој, нумере те животне приче чланова ове музичке групе. Бенд који је свирао у британским клубовима, постаје једна од најутицајнијих и најуспешнијих група свих времена.

Зашто су нумере *Pink Floyd* тако заразне? Занимљиви и увек добро осмишљени омоти плоча *Pink Floyd* и дан-данас привлаче слушаоце. Свака песма овог бенда је свет за себе, али је увек идеално хармонизована са квалитетном мелодијском линијом. Филозофски текстови, који иза привидне слике коју стварају крију и њено наличје, инспирисани разним животним ситуацијама, константно наводе на размишљење.

Дужина музичких нумера такође није уобичајена, нити устаљена. Чланови бенда нису оклевали у кориштењу електронике током компоновања будућих хитова, што им даје посебну мистику. А ни текст им није био неопходан да сваку објављену песму направе хитом. Једноставно, ништа везано за овај бенд није налик на музику с којом се сусрећемо у свакодневици.

Да не будеш и ти *another brick in the wall*, са уобичајеним музичким укусом, послушај неке од најпознатијих песама овог бенда - можда ти се свиде. Моје препоруке албума: *The Dark Side of the Moon*, *Wish You Were Here*, *The wall*, *Animals* (инспирисан Орвеловом *Живоџињском фармом*) ...

Ивана Илић, III₃

Шта Гимназија слуша?

Питала: Леонтина Пејић, II₄

Музика је наша свакодневица. Данас, као и у прошлости, живот без присуства музике је незамислив. Музика нам доноси осјећај слободе и и уживања док је слушамо, игра велику улогу у животу свакога од нас и повезује нас са осталим људима који слушају исту или сличну музику. Музика је веома субјективна ствар и не постоје особе чији је осјећај за музику индентичан.

Не можемо да прецизно одредимо њен настанак, али знамо да је свака заједница развила своју музику. Прво производећи је својим тијелом и гласом, а касније инструментима. Због настанка различитих инструмената, појаве нових и њихове еволуције, данас имамо различите музичке жанрове. У музичке жанрове савременог доба спадају: поп, рок, панк, џез, фолк, хип-хоп и слични вокално-инструментални жанрови. Поред ових жанрова постоје и поджанрови, који су спој два или више жанрова. Ова појава нам показује да се музика константно шири и неки нови музички правци се непрекидно стварају.

Жељели смо да сазнамо какву врсту музике слушају наши ученици и да чујемо њихова мишљења о музичким правцима и популарним извођачима данашњице. Питања која смо им поставили гласили су: „Шта слушате од музике?“ и „Које жанрове најчешће слушате?“ , а одговори које смо добили показују да 65 % испитаних ученика слуша страну и домаћу рок музику, 20 % поп музику, 5 % фолк и народну музику, 5 % хип-хоп музику и 5 % метал.

Највећи број ученика слуша рок, популарни музички правац настао у Америци и Великој Британији 60-их година прошлог вијека, са корјенима рокенрола, џеза и кантри музике. Одговори су варирали, иако је заинтересованост била и за домаћи и за страни рок. Као најслушаније групе домаћег рока ученици су издвојили групе као што су „Рибља чорба“, „Бијело дугме“ и „Црвена јабука“, а код стране рок музике, алтернативне рок групе попут „Arctic Monkeys“, „Gorillaz“ , „Mother Mother“ и класичне рок групе „The Beatles“, „Led Zeppelin“ , „Pink Floyd“ и „The Doors“.

Ученици уживају и у ексјугословенској сцени. Многи у ексјугословенску музику убрајају фолк и народну музику бивше државе, коју су изводили бројни извођачи попут Томе Здравковића, Јужног ветра и слично. У бившој СФРЈ је била заступљена и рок, џез и класична музика. Велики број ученика је издвајао групе као што су „Азра“, „Шарло акробата“ и незаборавне пјеваче наше музичке сцене као што су Ђорђе Балашевић и Миладин Шобић.

Поп музика је жанр у којем текст преовладава над инструменталом. Пјесме су кратке и уз њих можемо плесати, па не чуди да ученици воле овај музички правац. Неки од најпознатијих представника овог жанра су Mitski и Lana Del Rey. За хип-хоп музику навођени су страни извођачи, а неки од њих су „Lil Uzi Vert“ и „Playboi Carti“. Најчешће навођене музичке групе за метал су „Slipknot“ и „Metallica“.

Музика коју слушамо утиче на нас и наше расположење, осјећамо мелодију и текст музике коју слушамо. Утиче и на наше облачење, подстиче нашу слободу и креативност. Музика нам помаже да се отворимо свијету и сагледамо га другим очима.

**„ Музика даје душу универзуму,
крила уму и машти
и живот свему!“
(Платон)**

Бранимир Штулић

„Увијек су ми говорили да ја морам, рецимо, промовирати плочу, да се морам сликати, давати интервјуе... Па сам их питао: Јесте ли читали Достојевског? Веле - Јесмо! А јесте ли га кад видјели?“

Препорука. Послушајте.

Гимназијалци слушају рокенрол бивше Југославије, али мало њих зна, а још мање слуша Бранимира Штулића, познатог као Џони. Бранимир Штулић је композитор, гитариста и пјевач, а на музичку сцену бивше Југославије долази са новим валом. По мишљењу многих, један је од најквалитетнијих аутора тог периода. Стиче велику популарност већ на почетку своје каријере, а она траје и данас.

На музичкој сцени Штулић се појављује као фронтмен загребачке групе **Азра**. **Азру**, осим њега, чине бубњар Борис Леинер и басиста Мишо Хрњак. Текстове и музику пише Џони, а са прва четири албума **Азра** се пење на сам врх тадашње рок сцене. Џони пјева о својим дјевојкама (*Сузи Ф, Грација, Случајан сусрет*), критикује власт и социјализам (*Тко то тамо пјева, Пољска у моме срцу, Недјељни коментар*) и уопштено пјева како проводи дане (*Џони, буди добар, Сунчана страна улице*) описује пријатеље (*Јаблан, Кад Мики каже да се боји*) и дешавања из околине.

Након неуспјешног покушаја да успије на западу, враћа се на југословенску рок сцену са измијењеном **Азром**. Хрњак након четвртог албума одлази, а Леинер остаје уз

Џонија. У **Азри** сада свирају гитариста Јурица Пађен и басиста Стивен Кип, Холанђанин. Снимају албум и након тога **Азра** престаје да постоји, а Штулић се окреће соло каријери. Снимио је укупно 16 албума од којих је 11 са **Азром**. Штулић кроз године мијења личност, ставове па самим тим и своју музику. Упркос промјенама у његовом стваралаштву и извођењу, на његовом репертоару свако може пронаћи себи нешто по укусу. То могу бити баладе (*Ако знаш било што, Плави голуб, Господар самоће*), пјесме са добрим инструменталима (*Ужас је моја фурка, Тко то тамо пјева, Равно до дна*) или различити препјевии (*Усне вреле вишње, Партизан, Сардисале Лешочкиот манастир*)...

Препоручујем за слушање прва четири албума групе **Азра** - *Азра, Сунчана страна улице, Равно до дна* и *Филигрански плочници*. Мени су *Филигрански плочници* најбољи албум југословенске рок сцене. Препоручујем синглове *Вољела ме није ни једна, Балкан, А шта да радим, Мени се душо од тебе не растаје* и *Ако знаш било што*.

Стефан Туфегџић, IV1

Орвел и наше доба

Прије неколико мјесеци сам имао прилику прочитати најпознатији роман енглеског писца Џорџа Орвела, легендарну „1984“. Поред књиге, препоручио бих и истоимени филм из 1984. године.

У књизи се говори о измишљеном свијету у коме доминирају три велике државе, Океанија, Евроазија и Истазија. То су недемократске, ауторитативне државе у којима су погажена сва људска права. Оне су у непрестаном рату, увијек двије у савезу против треће. Овај рат нема неког посебног ратног циља сем исцрпљивања сопствених ресурса и држања популације под контролом. Радња је смјештена у граду Лондону, највећем граду Писте један, данашње Велике Британије. Главни јунак је Винстон Смит, обични радник администрације у Министарству истине, једном од четири министарства смјештена у Лондону. Према његовим рачунањима, радња се одвија у 1984. години, на основу чега је и сама књига добила свој назив.

Прича романа нам говори о тајној љубави између Винстона Смита и младе Јулије, о томе како су хтјели радити против режима, како су, на крају, били ухваћени и мучени у Министарству љубави. Иначе, постоје четири министарства. То су Министарство мира, Министарство истине, Министарство љубави и Министарство изобиља. Свако од њих је имало улогу супротну од сопственог назива. Министарство мира се бавило ратом, Министарство истине фалсификовањем, Министарство љубави мучењем, а Министарство изобиља социјалним питањима. На Министарству истине су биле исписане три пароле Партије: „Рат је мир“, „Незнање је моћ“ и „Слобода је ропство“. Ове пароле се могу читати и обрнуто, па тако добијамо: „Мир је рат“, „Моћ је незнање“ и „Ропство је слобода“. Парола „Рат је мир“ односи се на горе наведене ратове, који су такви да се више не може пронаћи разлика између рата и мира. Рат је изгубио свој традиционални смисао и постао сталан.

У књизи сам уочио неколико тема које су веома актуелне данас, а издвојићу: уништавање језика, разарање образовања и злоупотребу људских права под плаштом заштите истих. Званични језик Океаније је био НОВОГОВОР, језик који се сваки дан поједностављивао и губио поједине ријечи. Тако, на примјер, ријечи: добар,

лош, бољи, најбољи, су биле замијењене ријечима: добро, недобро, плусдобро, дваплусдобро. Такође, настале су нове ријечи спајањем више старих. Министарство љубави се звало Миниљуб, Министарство мира – Минимир, енглески социјализам – енглсоц. Слично се може видјети и у нашем језику. Када смо последњи пут компјутер назвали рачунар? Сјећате ли се када сте први пут чули за ријечи селфи, снеп, фрунк (пртљажник Бубе или Фиће), тбх, имо, омг и сличне? На овај начин у наш језик улазе туђе ријечи и замјењују ријечи нашег језика, или се ријечи своде на скраћенице.

О пропадању образовања немам ништа ново посебно за рећи. Мислим да је свака особа свјесна експанзије лажних диплома се лажних факултета. Много ученика не познаје неке ствари које су на нивоу опште информисаности. Ова ситуација погодује политичарима које то користе зарад властите користи. Из тога и слиједи: „Незнање је моћ“. А трећа парола: „Слобода је ропство“? Посебно у данашњем свијету, у свјетлу пандемије, можемо осјетити разноврзне рестрикције по питању разноврзних слобода. Било је ограничења кретања, слободе говора и окупљања. У таквим околностима људи губе поглед на све неправичности ради сопственог опстанка, затварају се у свој круг и живе у њему. Тада им није битно ништа, сем голог преживљавања. Том приликом видимо колико има смисла обрнута парола - „Ропство је слобода“.

Послије свега изреченог, остаје нам да се запитамо, желимо ли друштво гдје нас Велики Брат гледа, а Полиција мисли чека наш погрешан корак? Желимо ли свијет у коме је слобода ропство, незнање моћ, а рат мир, или свијет у коме влада знање, мир и слобода?

Слободан Вукојевић, IV₂

УЧИМО ПОЉСКИ!

ПОЛУГЛОТСКА
СТРАНА

Czesc! - Здраво!

Jak sie masz? - Како си?

Dziekuje, dobrze. - Добро, хвала.

Jak sie Pan nazywa? - Како се зовеш?

Nazywam sie (...). - Зовем се (...).

Dziekuje. - Хвала.

Tak. - Да

Nie. - Не

Polski to naprawdę ciekawy język. - Пољски је врло занимљив језик!

Na razie. - Видимо се!

ВАРШАВА

Пољски је западно-словенски језик. Припада групи индоевропских језика. Пише се латиничним писмом, а алфabet овог језика садржи 32 слова, од којих је 9 самогласника. Постоје 4 основна дијалекта у пољском језику: шлески, великопољски, малопољски и мазовиецки. Пољски језик разликује један женски, један средњи и три мушка рода, један за људе, други за животиње и трећи за неживе ствари. Блиски језици су му словеначки и чешки, а на њега су утицали латински, њемачки, али и други језици.

Пољски је матерњи језик за око 50 000 000 људи на свијету. Говори се у Пољској и међу Пољацима који живе ван граница Пољске. Сличност са српским језиком је то што имају седам истих падежа.

КРАКОВ

Марија Сколовска Кири

Фредерик Шопен

Припремио:

Алекса
Лазих

К Л И К Е Р А Њ Е

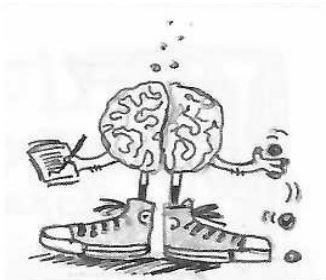
Стефан Тугеџић, IV ₁	СРПСКИ ПИСАЦ	ДИО НАМЈЕШТАЈА	МЈЕРНА ЈЕДИНИЦА ЗА ЗЛАТО	ДРЖАВА НА БЛИСКОМ ИСТОКУ	МАРКА КАМИОНА	ЛИЧНА ЗАМЈЕНИЦА	22. СЛОВО АЗБУКЕ	СРПСКА КЊИЖЕВНИЦА СЕКУЛИЋ	НАПАДАЧ РЕАЛМАДРИДАЏУНИОР	СТИЛСКА ФИГУРА		НЕМА СИМЕТРИЈУ
ФК ИЗ МОСКВЕ											1. ВОКАЛ ГЛАВНИ ГРАД КАНАДЕ	
КОЗАЧКИ ВОЂА							СКЛАДИШТЕ ЖИТА ПАТЊА					
СРПСКИ ГЛУМАЦ РАДМИЛОВИЋ						ПРОЋИ БИТИ						
ГЛАВНИ ГРАД ЈОРДАНА					РЕЛИГИЈА БУДИСТЕ ГРАД У ИТАЛИЈИ							
ЛАТИЦА ПЈЕСНИЧКИ				ГЛАВНИ ЛИК „ГТА IV“ ТОЧИ					ВРБЕ РАСТАВНИ ВЕЗНИК			
1. И 16. СЛОВО АЗБУКЕ			СЛУЖБА НОТАРА 23. СЛОВО АЗБУКЕ									
9. СЛОВО АЗБУКЕ		ТРЕНЕР БАРСЕЛОНЕ СТИЖУ					ЧУДОВИШТЕ, ЗМАЈ НАЈМАЊЕ ЧЕСТИЦЕ				20. СЛОВО АЗБУКЕ ДРЖАВА СА С. АФРИКЕ	
АНО ДОМИНИ			ГРАД У ТИБЕТУ ПРОВЈЕРА ЗНАЊА					30. СЛОВО АЗБУКЕ ЖЕНСКО ИМЕ		ЛИЧНА ЗАМЈЕНИЦА БОР		
ОКРЕТАТИ									ГРАД У СРБИЈИ, ТВРЂАВА ЈОД			
ЛИФТОВИ										РАДИЈУМ 2. СЛОВО АЗБУКЕ		
СРПСКИ СОЦИЈАЛИСТА ПЕЛАГИЋ					НАЗИВ ИРИДИЈУМ				ГЛАВНИ ГРАД 3. ЊЕМАЧКЕ 100 m ²			
ИНСТИТУТ ЗА ТЕХНОЛОГИЈУ				САСТАВНИ ВЕЗНИК 3. ВОКАЛ		ХРВ. НАФТНА КОМПАНИЈА СУПРОТНИ ВЕЗНИК				КАЛИЈУМ 4. СЛОВО АЗБУКЕ		АЗОТ
ЕНКЛИТИКА ГЛАГОЛА ХТЈЕТИ			ИРСКА РЕПУБЛИКАНСКА АРМИЈА				ПЛЕМЕНИТИ ГАС					

+ СКИ

Никола Благојевић, IV₂

К Л И К Е Р А Њ Е

Хоризонтално: 1. Објављивање, издавање; 2. Аутор пјесме *Офелија*; 3. Хомерово дјело; 4. Турско царство; 5. Показивач правца кретања на аутомобилу (жаргонски назив); 6. Римски диктатор из I вијека п.н.е; 7. Бјеланчевине; 8. Заједничко име неколицине француских симболиста 9. $\varepsilon = -\frac{\Delta\varphi}{\Delta t}$; 10. Програмски језик; 11. Суд по релацији у логици; 12. Шећери; 13. Књижевни правац модерне; 14. Деонтолошка етика; 15. Дарвинова теорија; 16. $y = \log_a x$

2			5		8	6		
	4			9				
		3					9	2
5		6			7			
				4				
			6			9		3
4	1					3		
				3			1	
		5	7		1			6

Леонтина Пејић, II₄

Вертикално: 1. Културни и умјетнички препород Европе у XVIII вијеку;

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

11. _____

12. _____

13. _____

14. _____

15. _____

16. _____

Никола Благојевић, IV₁

Професор: „Реци нам ти, који је највиши свештенички чин након папе?“
Ученик: „Кардијал!“
Професор: „Није Кардијал, то је хотел у Теслићу, а ово је кардинал.“

Професорица хемије испитује ученика о алкохолном врењу.
Професорица: „Реци нам, како долази до алкохолног врења?“
Ученик: „Па, прво имамо казан...“
Професорица: „Не, не, убрзај мало!“
Ученик: „... и онда тече ракија!“
Професорица: „Ма не толико!“

Ученица не може да се сјети формуле за квадрат бинома. Послије свих њених нагађања, професорица јој каже формулу.
Ученица: „Сад ми паде на памет!“
Професорица: „Реторичко питање - да ли може да падне и да ли има на шта да падне?“

Професор: „Како гласи уводна крилатица Комунистичког манифеста?“
Ученик: „Баук кружи Европом, баук комунизма!“
Професор: „Добро, а сад нам реци шта представља баук?“
Ученик: „Па то Вам је, професорице, једна велика баја!“

1. Редус са 8. стране: **МАРСОВАЦ**
 2. Редус са 24. стране: **СРПСКИ ЈЕЗИК**
 Рјешања

 Понедељак, први час физичко, други час српски.
Професор: „Сад послје физичке тортуре слиједи ментална.“

 Час математике.
Професорица: „Ти к’о из Кола српских сестара! Везеш ту формулу као гоблен да везеш!“

 Почетак сезоне гријања у школи.
Професорица (улази у учионицу): „У зборници Сибир, а овдје Медитеран!“

Професорица: „И - који је твој утисак након читања књиге **Ана Карењина?**“
Ученик: „Читава она књижурда, а она се на крају баца под воз?!“

 -Које су особине гимназијалца?
 -Иде у гимназију и апсолутно ништа друго.
 -Остале школе не постоје.
 -Њима је најтеже.

 - Сви излазе и друже се, само се ја дружим са **Злочиним и казном.**
 - У математици ми је једно јасно: ако је лако, погрешно је.
 - Што се тиче хемије, знам да алкохол настаје од шећера.

Припремио: Никола Благојевић, IV₂

9 6 4 2 5 3 1 8 7	9 6 4 2 5 3 1 8 7
5 2 1 7 8 6 3 9 4	8 5 3 4 7 6 1 9 2
3 7 8 9 4 1 6 2 5	6 4 1 2 9 3 7 5 8
6 9 5 1 2 4 8 7 3	5 9 6 3 8 7 2 4 1
4 1 3 8 7 9 5 6 2	3 2 7 1 4 9 8 6 5
2 8 7 6 3 5 4 1 9	1 8 4 6 5 2 9 7 3
8 5 2 4 6 7 9 3 1	4 1 8 9 6 5 3 2 7
1 3 6 5 9 2 7 4 8	7 6 2 8 3 4 5 1 9
7 4 9 3 1 8 2 5 6	9 3 5 7 2 1 4 8 6

Grimizna gora

Epizoda: Proročanstvo

